

Arrest

nr. 141 951 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VANDEVYVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 oktober 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 november 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de heer :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in casu geen belang kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, dat in een gebonden bevoegdheid voorziet. Zo voorziet artikel 7 van de Vreemdelingenwet in zijn eerste lid ook dat deze bepaling enkel geldt *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag zo geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarvan de schending in casu wordt aangevoerd. Er kan bijgevolg niet zonder meer, zonder een onderzoek van het middel, worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verweerder in de nota, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van *‘de algemene beginselen van behoorlijk bestuur’*. Hij betoogt tevens dat de bestreden beslissing zijn integriteit, leven en vrijheid in het gedrang brengt.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker stelt vast dat DVZ de op haar rustende beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur niet heeft nageleefd.

Zo diende DVZ een beslissing te nemen rekening houdende met het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel.

Door aan verzoeker gedurende een termijn van 5 jaar niets maar dan ook niets te laten weten om dan vervolgens een beslissing te nemen van nog geen 2 bladzijden lang waarbij beslist wordt dat verzoeker het grondgebied dient verlaten, heeft DVZ deze bovenstaande beginselen manifest geschonden.

Tot slot wijst verzoeker erop dat een terugkeer naar Marokko een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het hierboven reeds aangehaalde onder moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Gezien het bovenstaande is verzoeker van oordeel dat een terugwijzing van verzoeker naar zijn land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verzoeker nu terug sturen naar zijn land van herkomst zou dan ook een reëel risico op ernstige schade inhouden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden nietig verklaard alsook/minstens dient de tenuitvoerlegging ervan te worden opgeschort in afwachting van de verdere beslechting van de door verzoeker aangevraagde regularisatie aanvraag cfr. artikel 9bis Vw.”

3.2.1. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete aanwijzingen bijbrengt van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Algemene beweringen dat zijn integriteit, leven of vrijheid in het gedrang zouden komen in zijn land van herkomst en dat hij “geen enkele basis meer heeft in Marokko om op terug te vallen” kunnen zo niet volstaan. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het “*risico op schending van de integriteit, het leven en de vrijheid*” wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker er zich toe beperkt op algemene wijze te stellen dat zijn familieleden in België wonen en hij geen familie meer heeft in zijn herkomstland. Hij stelt aldaar geen enkele basis meer te hebben om op terug te vallen. Enige nadere toelichting wordt niet verstrekt. Een dergelijke uiteenzetting kan in geen geval volstaan om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Zo verduidelijkt verzoeker zelfs niet welke familieleden hij heeft in België. In de mate dat dient te worden aangenomen dat hij andermaal doelt op de familieleden waarvan hij reeds melding maakte in zijn eerdere verblijfsaanvraag, met name zijn partner en zijn broers, merkt de Raad verder het volgende op.

Wat deze broers betreft, merkt de Raad op dat verweerder in zijn op dezelfde dag genomen beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard reeds vaststelde dat verzoeker in gebreke bleef aan te tonen dat hij broers in België heeft, nu de afstammingsband niet was aangetoond. Dergelijke afstammingsband toont hij thans evenmin aan. Daarenboven dient de Raad ook op te merken dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige kinderen onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM zo dat deze laatste betrekkingen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu blijft verzoeker geheel in gebreke aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid – zoals bijvoorbeeld een financiële

afhankelijkheid – die de gewone affectieve banden te boven gaan, hetgeen vereist is opdat er sprake zou zijn van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn beweerde broers is derhalve in geen geval aangetoond.

Daargelaten de vraag of een voldoende hechte gezinsband met zijn partner verder kan worden aangenomen, wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven. Een louter algemene bewering dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en dat hij aldaar geen enkele basis meer heeft, zonder dat hiertoe enig begin van bewijs wordt aangebracht of dit gestelde wordt ondersteund door een overtuigende toelichting, kan in dit verband niet worden aangenomen. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Verzoeker en zijn partner wisten ook – of dienden te weten – dat de verblijfssituatie van verzoeker van die aard was dat het opbouwen van dat gezinsleven op het Belgische grondgebied van bij het begin precair was.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn reeds langdurig verblijf in België en zijn integratie tijdens dit verblijf, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Het ‘sociaal en economisch welzijn’ dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Verder kan worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft gekregen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Enige noemenswaardige hinderpalen voor het leiden van een privéleven in het land van herkomst of elders blijkt ook geenszins. Verzoeker geeft weliswaar nog aan niemand of niets meer te hebben in zijn herkomstland, doch deze loutere bewering wordt niet onderbouwd met objectieve stukken of enige overtuigende toelichting.

In de thans voorliggende omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

3.2.3. Verzoeker voert nog een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers betoog waarbij hij verwijst naar het gegeven dat verweerder gedurende vijf jaar niets liet weten inzake een door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, om vervolgens – op dezelfde dag dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard – een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, dat minder dan twee pagina's motivering telt, op zich nog niet vermag aan te tonen dat bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur door verweerder werden miskend bij het geven van dit bevel. Verzoeker betwist zo op geen enkele wijze dat verweerder is uitgegaan van een juiste feitenvinding. Ook blijkt zo nog niet dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de motieven van de bestreden beslissing en het dispositief ervan of tussen het algemeen belang en het particuliere belang. Hij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). De Raad merkt in dit verband bovendien op dat verweerder in beginsel verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien een vreemdeling zich bevindt in de situatie zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, tenzij aldus hogere rechtsnormen in het gedrang komen. Verzoeker houdt niet voor dat hij is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen en betwist ook niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij toont verder evenmin aan dat hij zich dienstig kan

beroepen op meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag. In deze situatie blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op de door hem ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur, om te stellen dat het verweerder niet was toegestaan gebruik te maken van een op hem rustende gebonden bevoegdheid waarin de wetgever heeft voorzien, zonder elementen aan te brengen die vermogen afbreuk te doen aan deze gebonden bevoegdheid.

3.2.4. In de mate dat verzoeker nog betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd *“in afwachting van de verdere beslechting van de door verzoeker aangevraagde regularisatie cfr. 9bis Vw.”*, merkt de Raad op dat verweerder de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op dezelfde dag dat hij de thans bestreden beslissing nam onontvankelijk heeft verklaard. Deze beslissing wordt vermoed te zijn genomen in overeenstemming met de wet. Verweerder kon op dat ogenblik ook geen kennis hebben van de nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 15 december 2014 richtte tot de burgemeester van de stad Turnhout. Noch de verblijfsaanvraag van 2 december 2009 – die op 27 oktober 2014 onontvankelijk werd verklaard – noch de verblijfsaanvraag van 15 december 2014 leiden er op zich toe dat huidig bevel om het grondgebied te verlaten niet op rechtsgeldige wijze in het rechtsverkeer aanwezig kan zijn. Er blijkt ook geenszins dat de beroepsmogelijkheid die een vreemdeling heeft tegen een beslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verweerder verhindert over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Integendeel heeft de wetgever voorzien in een gebonden bevoegdheid voor het bestuur tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien het vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit betoog van verzoeker is opnieuw niet van aard afbreuk te doen aan het gegeven dat hij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en is evenmin van aard dat hiermee wordt aangetoond dat verzoeker zich kan steunen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag die verhinderen dat toepassing kan worden gemaakt van deze wetsbepaling.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat dit ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS